แพรวสำนักพิมพ์

พ่อมดแห่งออซ

The Wonderful Wizard of Oz

แอล. แฟรงก์ บอม เขียน

ดับเบิลยู. ดับเบิลยู. เดนสโลว์ วาดภาพประกอบ

ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

...เมื่อโดโรทีมีเวลาเปิดหนังสือเหล่านี้ดู
เธอพบว่ามันเต็มไปด้วยภาพสีเขียวแปลกประหลาดที่ตลกมาก
จนเธออดหัวเราะขบขันไม่ได้

– แอล. แฟรงก์ บอม

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

พ่อมดแห่งออซ
The Wonderful Wizard of Oz

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks แพรวสำนักพิมพ์

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

บอม, แอล. แฟรงก์.

พ่อมดแห่งออซ / แอล. แฟรงก์ บอม: เขียน; ดับเบิลยู. ดับเบิลยู. เดนสโลว์: วาดภาพประกอบ; ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ: แปล จาก The Wonderful Wizard of Oz.– กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(10), 262 หน้า.

1. สหรัฐอเมริกา - - วรรณกรรม. I. ดับเบิลยู. ดับเบิลยู. เดนสโลว์, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ, ผู้แปล. III. ชื่อเรื่อง. IV. ชื่อชุด.

นว บ5พ5 DDC 813.54

ISBN 978-616-18-4091-4.

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สานุกูล • บรรณาธิการต้นฉบับ ลดาวัลย์ นงลักษณ์
บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ โหมดตาด
ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดตาด • คอมพิวเตอร์ จีรณัทย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒนี บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย - จงถนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 235 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ตัวอย่าง

คำนำสำนักพิมพ์

หากกล่าวถึงวรรณกรรมเยาวชนคลาสสิกระดับโลกที่นักอ่านหลายต่อหลายคนรู้จัก หนังสือเรื่อง *พ่อมดแห่งออซ* หรือ *The Wonderful Wizard of Oz* ผลงานการประพันธ์ของ แอล. แฟรงก์ บอม (L. Frank Baum, ค.ศ. 1856 - 1919) นักเขียนชาวอเมริกัน คงเป็นหนังสือที่นักอ่านส่วนใหญ่นึกถึงเป็นเรื่องแรก ๆ ด้วยความโด่งดังของหนังสือที่ได้รับการแปลไปกว่า 50 ภาษา และดัดแปลงเป็นสื่อบันเทิงหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ การ์ตูน แอนิเมชัน และละครเวที

พ่อมดแห่งออซ ตีพิมพ์ครั้งแรกกับสำนักพิมพ์จอร์จ เอ็ม. ฮิลล์ คอมพานี (George M. Hill Company) ในเดือนพฤษภาคมปี ค.ศ. 1900 วาดภาพประกอบโดย ดับเบิลยู. ดับเบิลยู. เดนสโลว์ (W. W. Denslow) และต่อมาก็ตีพิมพ์ซ้ำอยู่หลายครั้งจนถึงปัจจุบัน

ความโด่งดังและความสำเร็จของหนังสือเล่มนี้ทำให้บอมเขียนหนังสือภาคต่อจากออซอีก 13 เล่ม ในการตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ครั้งแรกจำนวน 10,000 เล่มนั้นก็จำหน่ายหมดลงอย่างรวดเร็ว และมียอดจำหน่ายรวมถึง 3 ล้านเล่มเมื่อลิขสิทธิ์หนังสือกลายเป็น

สาธารณสมบัติในปี ค.ศ. 1956 บางคนมองว่า *พ่อมดแห่งออซ* เป็นนิทานพื้นบ้านอเมริกันเล่มแรก เพราะมันอ้างถึงสถานที่ที่มีอยู่จริงในอเมริกา อย่างแคนซัสและโอมาฮา ความยิ่งใหญ่ของหนังสือเล่มนี้ทำให้หอสมุดแห่งรัฐสภาอเมริกันยกย่องว่าเป็น "นิทานพื้นบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและเป็นที่รักมากที่สุดของอเมริกา"

พ่อมดแห่งออซ คือเรื่องราวการผจญภัยของโดโรที เด็กหญิงชาวไร่ในแคนซัสกับเจ้าโตโต้ สุนัขของเธอ ที่ถูกพายุไซโคลนหอบพัดพาไปตกที่ดินแดนมหัศจรรย์อันห่างไกล แล้วทั้งสองก็ได้พบกับเพื่อนใหม่อย่างหุ่นไล่กาไร้สมอง ชายตัดไม้ดีบุกไร้หัวใจ และเจ้าสิงโตขี้ขลาด คณะเดินทางออกเดินทางตามหาพ่อมดออซผู้ยิ่งใหญ่ที่ใครต่อใครพากันกล่าวว่า เขามีเวทมนตร์ที่จะทำให้ความปรารถนาของคณะเดินทางเป็นจริงได้

จะดีแค่ไหนหากเรามีหัวใจ

จะดีแค่ไหนหากเรามีสมองที่แสนปราดเปรื่อง

จะดีแค่ไหนหากเรามีความกล้าหาญเต็มเปี่ยม

และคงจะดีมาก หากเราได้กลับบ้าน

ที่แม้จะหดหู่เหี่ยวเฉา แต่ก็เป็นที่รักยิ่งของเรา

คณะเดินทางจึงออกเดินทางมุ่งสู่เมืองมรกตซึ่งเป็นที่พำนักของพ่อมดออซ ท่ามกลางการเดินทางที่แสนขรุขระและอันตราย ต้องผจญกับแม่มดชั่วร้าย สัตว์ประหลาดอันตราย และเรื่องพิลึกพิลั่นสารพัดกว่าจะถึงเมืองมรกต ตลอดเส้นทางการตามหาสิ่งที่คณะเดินทางรู้สึกว่าตนเองขาดพร่อง แท้จริงแล้วผู้อ่านย่อมรู้ดีว่า สิ่งเหล่านี้กลับมีอยู่ในตัวของคณะเดินทางแล้วทุกคน

และนี่คือสิ่งสำคัญที่เราทุกคนก็สมควรจะได้รู้และมองลึกเข้าไปในตัวเราเช่นกัน

แพรวสำนักพิมพ์

สารบัญ

1. พายุไซโคลน 1
2. ปรึกษาหารือกับพวกมันชกิน 11
3. โดโรทีช่วยหุ่นไล่กา 25
4. ถนนตัดผ่านป่า 37
5. ช่วยชายตัดไม้ดีบุก 47
6. สิงโตขี้ขลาด 59
7. เดินทางไปเยือนออซผู้ยิ่งใหญ่ 69
8. ทุ่งดอกป๊อปปี้พิฆาต 81

9. ราชินีแห่งหนูนา 95
10. ผู้พิทักษ์ประตู 105
11. เมืองมรกตมหัศจรรย์แห่งออซ 119
12. การค้นหาแม่มดชั่วร้าย 139
13. ช่วยชีวิต 159
14. ลิงมีปีก 167
15. ค้นพบออซผู้น่าเกรงขาม 179
16. ศิลปะแห่งเวทมนตร์ของคนลวงโลกผู้ยิ่งใหญ่ 195
17. วิธีปล่อยบอลลูน 203
18. มุ่งหน้าไปทางทิศใต้ 211
19. ถูกต้นไม้จู่โจมบุก 219
20. ดินแดนแห่งเครื่องเคลือบดินเผาอันวิจิตรงดงาม 227
21. สิงโตได้เป็นราชาแห่งสิงสาราสัตว์ 237
22. ดินแดนแห่งควอดลิง 243
23. กลินดาช่วยให้โดโรทีสมปรารถนา 251
24. กลับบ้านอีกครั้ง 261

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้
แด่ภรรยาของผม
ผู้เป็นดังเพื่อนสนิท
และมิตรแท้

ทดลองอ่าน

ทะเลทราย
ดินแดนแห่ง
กิลลิคิน
ทะเลสาบ
ดินแดนแห่ง
วิงกี
เมือง
มรกต
ดินแดนแห่ง
มันชคิน
บ้านของ
โดโรที
ดินแดนแห่งคออดลิง
ทะเลทราย
ทะเลทราย
ทะเลทราย

บทที่หนึ่ง

พายุไซโคลน

ทดลองอ่าน

เอ็มโรที อาศัยอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ไพศาลแห่งเมืองแคนซัส กับลุงเฮนรีชาวไร่และป้าเอ็มภรรยาชาวไร่ บ้านของพวกเขาหลังเล็กนิดเดียว เนื่องจากท่อนไม้ที่จะใช้สร้างบ้านนั้นต้องถูกขนมาด้วยเกวียนเป็นระยะทางหลายไมล์ ทั้งบ้านจึงมีเพียงห้องเดียว อันประกอบด้วยผนังสี่ด้าน พื้น และหลังคา ภายในห้องนี้มีเตาหุงต้มสนิมเขลอะ ตู้ใส่จานชาม โต๊ะตัวหนึ่ง เก้าอี้สามหรือสี่ตัว และเตียง เตียงหลังใหญ่ตรงมุมห้องเป็นของลุงเฮนรีกับป้าเอ็ม ส่วนเตียงหลังเล็กของ

โดโรทีนั้นตั้งชิดอีกมุมหนึ่ง ในบ้านไม่มีทั้งห้องใต้หลังคาและห้องใต้ดิน --- มีเพียงโพรงเล็ก ๆ ที่ขุดลงไปในดิน เรียกว่าหลุมใต้ดินไซโคลน เอาไว้ให้ครอบครัวลงไปหลบในยามที่เกิดพายุหมุนบ้าคลั่งซึ่งพร้อมจะกวาดสิ่งปลูกสร้างใดก็ตามที่ขวางทางจนราบเป็นหน้ากลอง ทางเข้าออกโพรงแคบ ๆ มืด ๆ นั้นเป็นฝาบานพับปิดเปิดอยู่ตรงกลางบ้าน มีบันไดให้ไต่ลงไปอีกทอดหนึ่ง

เวลาที่โดโรทียืนอยู่ตรงปากประตูบ้านพลางเหลียวมองไปรอบ ๆ เธอจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากทุ่งหญ้าสีเทาหม่นกว้างใหญ่ไพศาลทั่วทุกด้าน ไม่มีต้นไม้สักต้นหรือบ้านสักหลังโผล่ขึ้นมาจากภูมิประเทศอันราบเรียบโล่งเตียน ที่ทอดตัวไปไกลจนจดขอบฟ้าในทุกทิศ แสงแดดแผดเผานาไร่ที่ไถแล้วจนผืนดินกลายเป็นสีเทาแตกระแหง แม้แต่ใบหญ้าก็ไม่ได้เป็นสีเขียว เนื่องจากดวงอาทิตย์ได้เผาย่อดใบเรียวยาวของมันจนกลายเป็นสีเทาเหมือนกับที่มองเห็นได้ในทุกที่ที่สายตาทอดไป ครั้งหนึ่งตัวบ้านเคยถูกทาสี แต่ไม่วายถูกดวงตะวันสาดส่องจนสีพอง แล้วโดนน้ำฝนชะล้างหลุดล่อนไปจนหมด ตอนนี้ตัวบ้านจึงเป็นสีเทาดูหม่นหมองเหมือนกับทุกสิ่งทุกอย่าง

เมื่อครั้งที่ป้าเอ็มย้ายมาอยู่ที่นี่ใหม่ ๆ เธอยังเป็นภรรยาสาวหน้าตาสะสวย แต่แล้วแดดลมก็เปลี่ยนแปลงเธอไปเช่นกัน มันริบเอาประกายวิบวับไปจากดวงตาของเธอ เหลือไว้เพียงสีเทาหม่นดูสุขุมเยือกเย็น มันยึดเอาสีแดงไปจากพวงแก้มและริมฝีปากของเธอจนพวกมันกลายเป็นสีเทาเช่นกัน ร่างกายผ่ายผอมเหลือแต่หนัง

“เธอคว้าหูโตโต้ไว้”

หุ้มกระดูก ทุกวันนี้ไม่มีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเธอเลย ตอนที่โดโรทีซึ่งเป็นเด็กกำพร้าย้ายมาอยู่กับเธอใหม่ ๆ ป้าเอ็มตกใจกับเสียงหัวเราะของเด็กน้อยมาก เธอจะร้องลั่นพร้อมกับยกมือขึ้นทาบอกทุกครั้งเมื่อได้ยินเสียงสดใสร่าเริงของโดโรที และป้าเอ็มยังคงจ้องมองเด็กหญิงด้วยความพิศวงเสมอ ที่เด็กน้อยสามารถหาเรื่องมาให้หัวเราะได้ไม่ว่างเว้นเลยจริง ๆ

ส่วนลุงเฮนรีนั้นไม่เคยหัวเราะแม้แต่ครั้งเดียว เขาทำงานหนักตั้งแต่เช้ายันค่ำ โดยไม่รู้จักว่าความเบิกบานคืออะไร เขาเองก็เป็นสีเทาหมองหม่นเช่นกัน ตั้งแต่เครายาว ๆ ไปจนถึงรองเท้าบู๊ตสาก ๆ เขาดูเป็นคนเข้มงวดเคร่งขรึม และแทบไม่เคยปริปากพูดเลย

โตโต้นั่นเองที่ทำให้โดโรทีหัวเราะ และช่วยไม่ให้เธอเติบโตขึ้นเป็นคนหมองหม่นเหมือนกับสิ่งรอบตัว โตโต้ไม่ได้มีสีเทา มันเป็นสุนัขสีดำตัวน้อยที่มีขนยาวนุ่มราวกับไหมและดวงตาสีดำเล็ก ๆ ซึ่งเป็นประกายรื่นเริงอยู่ทั้งสองด้านของจมูกเล็กจ้อยดูน่าขัน โตโต้เล่นสนุกสนานทั้งวัน โดโรทีก็เล่นกับมันด้วย และเธอก็รักมันสุดหัวใจ

อย่างไรก็ตาม วันนี้ทั้งคู่ไม่ได้เล่น ลุงเฮนรีนั่งอยู่บนบันไดหน้าประตูบ้าน สายตาจดจ้องท้องฟ้าที่ดูหม่นมัวกว่าปกติด้วยสีหน้าวิตกกังวล โดโรทียืนอยู่หลังปากประตูโดยอุ้มโตโต้ไว้ในอ้อมแขนพลางมองดูท้องฟ้าเช่นกัน ป้าเอ็มกำลังล้างจานอยู่

พวกเขาได้ยินเสียงลมครางครืน ๆ แว่วมาไกล ๆ จากทางทิศเหนือ ลุงเฮนรีกับโดโรทีสามารถมองเห็นตรงที่ต้นหญ้าสูงพลิ้วเอนเป็นระลอกก่อนที่พายุจะมาถึง ขณะนี้มีเสียงหวีดหวิวแสบแก้วหูดังแทรกผ่านอากาศมาจากทางทิศใต้ เมื่อพวกเขาหันไปมองก็เห็นพงหญ้าไหวลู่เป็นระลอกมาจากทางนั้นเช่นกัน

จู่ ๆ ลุงเฮนรีก็ลุกพรวดขึ้น

"พายุไซโคลนกำลังจะมา เอ็ม" เขาตะโกนบอกภรรยา "ฉันจะไปดูพวกสัตว์หน่อย" พูดจบลุงเฮนรีก็วิ่งไปที่เพิงเลี้ยงแม่วัวกับม้า

ป้าเอ็มหยุดมือจากงานของเธอแล้วเดินมาที่ประตู มองแวบเดียวเธอก็รู้ทันทีว่าอันตรายใกล้มาถึงเต็มที

"เร็วเข้า โดโรที!" เธอตะโกน "รีบไปที่หลุมใต้ดิน!"

โตโต้กระโดดออกจากอ้อมแขนของโดโรทีไปซ่อนอยู่ใต้เตียง เด็กหญิงวิ่งตามมันไป ป้าเอ็มที่กำลังหวาดกลัวอย่างหนักเปิดฝาประตู

บนพื้นแล้วไต่บันไดลงไปในโพรงมืด ๆ แคบ ๆ ในที่สุดโดโรทีก็จับโตโต้ได้ เธอกำลังจะตามป้าลงไปในโพรง แต่พอเดินตัดห้องมาได้ครึ่งทางก็มีเสียงลมหวีดหวิวดังลั่น แล้วบ้านทั้งหลังก็สั่นอย่างรุนแรงจนเธอเสียหลักล้มก้นจ้ำเบ้าลงไปบนพื้น

ทันใดนั้น พลันเกิดสิ่งประหลาดขึ้น

บ้านหมุนติ้วสองหรือสามรอบก่อนค่อย ๆ ลอยขึ้นไปในอากาศ โดโรทีรู้สึกราวกับเธอกำลังนั่งบอลลูนลอยขึ้นไป

ลมเหนือกับลมใต้มาปะทะกันตรงที่บ้านตั้งอยู่ ทำให้มันอยู่ในจุดศูนย์กลางของพายุไซโคลนพอดิบพอดี ตามปกติในใจกลางของพายุไซโคลนอากาศจะนิ่ง ทว่าแรงดันอย่างหนักหน่วงของลมจากทุกด้านทำให้บ้านถูกยกตัวสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนไปค้างเติ่งอยู่บนยอดของพายุ ถูกหอบไปไมล์แล้วไมล์เล่าอย่างง่ายดายเหมือนตอนที่คุณถือขนนกเลยทีเดียว

รอบตัวโดโรทีมืดมาก มีเสียงลมครวญครางโหยหวนน่ากลัว แต่เธอพบว่าเธอลอยไปกับลมได้สบาย หลังจากที่บ้านหมุนติ้ว ๆ สองสามครั้งแรกและอีกครั้งจนบ้านเอียงกระเท่เร่น่าหวาดเสียว เธอก็รู้สึกราวกับกำลังถูกไกวเบา ๆ เหมือนทารกน้อยในเปล

โตโต้ไม่ชอบเอาเสียเลย มันวิ่งไปรอบ ๆ ห้องตรงโน้นทีตรงนี้ทีพลางเห่าดังระงม แต่โดโรทีนั่งนิ่ง ๆ อยู่บนพื้น รอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ครั้งหนึ่ง โตโต้เข้าไปใกล้ฝาบนพื้นบ้านที่เปิดอ้าอยู่จนร่วงลงไป ทีแรกเด็กหญิงคิดว่าเธอสูญเสียมันไปแล้วเสียอีก ทว่าในไม่ช้าเธอก็เห็นหูข้างหนึ่งของมันโผล่ขึ้นมาจากช่องนั้น เนื่องจากแรงดัน

ในอากาศรุนแรงมาก มันจึงไม่ตกลงไปข้างล่าง โดโรทีรีบคลานไปที่ช่องบนพื้นบ้าน คว้าหูโตโต้ไว้แล้วลากมันกลับเข้ามาในห้อง หลังจากนั้นก็จัดแจงปิดฝานั้นเสียจะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุไม่คาดฝันขึ้นอีก

ผ่านไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า โดโรทีค่อย ๆ หายกลัว แต่เธอรู้สึกเหงาจับจิต และลมก็หวีดหวิวดังลั่นอยู่รอบตัวจนเธอแทบหูหนวก ทีแรกเธอสงสัยว่าเธอจะถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ หรือไม่เมื่อบ้านหล่นวูบลงไปอีกครั้ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปหลายชั่วโมงโดยที่ไม่มีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้น เธอก็เลิกวิตกกังวล ตกลงใจว่าจะคอยอย่างสงบ

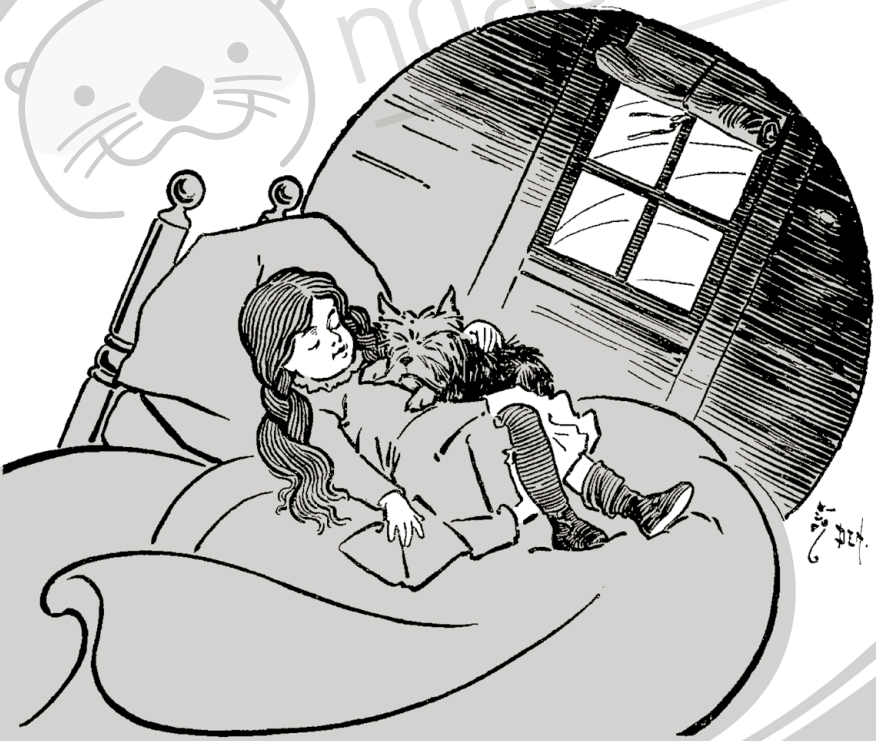

ดูว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป สุดท้ายเธอก็คลานผ่านพื้นที่โยกไกวไป ล้มตัวลงนอนบนเตียงนอนของตน โดยมีโตโต้ตามมาทรุดตัวลงข้างๆ ด้วย

ถึงแม้บ้านจะโยกเยกไปมา ทั้งยังมีเสียงลมครวญคราง แต่ในไม่ช้าโดโรทีก็หลับตาลงและผล็อยหลับไป

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

บทที่สอง

ปรึกษาหารือ กับพวกมันชกิน

ทดลองอ่าน

โดโรทีสะดุ้งตื่นจากการสั่นสะเทือนรุนแรงอย่างกะทันหัน จนถ้าหากว่าเธอไม่ได้นอนอยู่บนเตียงนุ่ม ๆ ก็อาจบาดเจ็บได้ แรงสั่นสะเทือนนั้นทำเอาเธอถึงกับกลั้นหายใจ และสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น โตโต้ยื่นจมูกเล็ก ๆ เย็น ๆ ของมันเข้ามาดมหน้าเธอพร้อมกับครางหงิง ๆ ด้วยความตื่นตกใจ โดโรทีลุกขึ้นนั่ง เธอสังเกตว่าบ้านหยุดเคลื่อนที่และไม่มืดแล้ว เพราะมีแดดจ้าส่องเข้ามาทางหน้าต่างอาบห้องเล็ก ๆ จนสว่างไสว เธอผุดลุกจากเตียง รีบวิ่งไปเปิดประตู โดยมีโตโต้ตามมาไม่ห่าง

เด็กหญิงร้องออกมาด้วยความประหลาดใจพลางเหลียวมองรอบตัว ดวงตาเธอเบิกโตขึ้นเรื่อย ๆ กับภาพแสนมหัศจรรย์ที่เห็น

พายุไซโคลนพัดบ้านมาตกอย่างนุ่มนวลมาก ๆ --- สำหรับพายุไซโคลน --- ท่ามกลางดินแดนที่งดงามน่าอัศจรรย์ มีหย่อมหญ้าสีเขียวสวยงามอยู่โดยรอบ พร้อมด้วยต้นไม้สูงใหญ่มีผลดกสุกงอมดูน่ากิน หันไปทางไหนก็มีแต่ดอกไม้สวยสะพรั่งเป็นทิวแถว นกน้อยขนสีสวยสดพันธุ์หายากส่งเสียงร้องขับขานพลางกระพือปีกพึ่บพั่บอยู่ตามสุมทุมพุ่มไม้ ห่างออกมาเล็กน้อยเป็นลำธารเล็ก ๆ ส่องประกายวิบไหวไหลรินอยู่ระหว่างริมตลิ่งเขียวขจี ส่งเสียงครืนแผ่วเบาฟังแล้วชื่นใจยิ่งนักสำหรับเด็กหญิงผู้เคยอยู่แต่ในท้องทุ่งแห้งแล้งหม่นหมองมาเนิ่นนาน

ระหว่างที่โดโรทียืนมองภาพอันงดงามแปลกตาอย่างกระตือรือร้นอยู่นั้น เธอสังเกตว่ามีกลุ่มคนแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นกำลังเดินตรงเข้ามาหา พวกเขาไม่ได้ตัวโตเหมือนผู้ใหญ่ที่เธอคุ้นเคย แต่ก็ไม่ได้ตัวเล็กมาก อันที่จริง ดูเหมือนพวกเขาจะสูงพอ ๆ กับโดโรที ซึ่งจัดว่าตัวค่อนข้างโตเมื่อเทียบกับเด็กวัยเดียวกัน ถึงแม้พวกเขาจะดูหน้าแก่กว่ามาก

คนกลุ่มนั้นมีผู้ชายสามคนกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งล้วนแต่งกายประหลาด พวกเขาสวมหมวกทรงกลมที่มีปลายเล็กแหลมสูงขึ้นไปจากศีรษะหนึ่งฟุต รอบขอบหมวกประดับด้วยระฆังอันเล็ก ๆ ส่งเสียงกรุ๋งกริ๋งอย่างไพเราะในยามที่พวกเขาขยับตัว หมวกของผู้ชายเป็นสีน้ำเงิน ส่วนหมวกใบเล็กของผู้หญิงเป็นสีขาว เธอสวมเสื้อคลุม

“ตัวฉันนั้นคือแม่มดแห่งทิศเหนือ”

สีขาวจับจีบห้อยลงมาจากหัวไหล่ มีดาวดวงเล็ก ๆ ประดับอยู่พร่างพราย ส่องแสงระยิบระยับราวกับเพชรพลอยยามต้องแสงตะวัน ในขณะที่ผู้ชายนั้นสวมชุดสีน้ำเงินสีเดียวกับหมวกและรองเท้าบู๊ตขัดมัน ซึ่งขอบด้านบนที่พับลึกลงมาก็มีสีน้ำเงิน โดโรทีคิดว่าพวกผู้ชายน่าจะอายุพอ ๆ กับลุงเฮนรี เพราะมีอยู่สองคนที่ไว้เคราทว่าหญิงร่างเล็กแก่กว่าลุงเฮนรีมากอย่างไม่ต้องสงสัย ใบหน้านางเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น ผมเกือบจะเป็นสีขาวทั้งหัว เดินค่อนข้างโขยกเขยก

เมื่อคนกลุ่มนี้เข้ามาใกล้บ้านที่โดโรทียืนอยู่ตรงปากประตู พวกเขาชะงักฝีเท้าพลางกระซิบกระซาบกันราวกับกลัวที่จะเข้ามาใกล้กว่านั้น แต่หญิงชราร่างเล็กเดินตรงเข้ามาหาโดโรที โค้งคำนับก่อนพูดด้วยเสียงอันไพเราะว่า

"ขอต้อนรับแม่มดผู้สูงศักดิ์สู่ดินแดนแห่งมันชกิน พวกเราขอบคุณเธอเหลือเกินที่ช่วยฆ่าแม่มดชั่วร้ายแห่งทิศตะวันออกและปลดปล่อยคนของเราให้พ้นจากการถูกจองจำ"

โดโรทีฟังด้วยความประหลาดใจยิ่ง ไม่รู้ว่าที่หญิงร่างเล็กคนนี้เรียกเธอว่าแม่มด

และบอกว่าเธอได้ฆ่าแม่มดชั่วร้ายแห่งทิศตะวันออกนั้นหมายความว่าอย่างไร โดโรทีเป็นเพียงเด็กหญิงไร้เดียงสา ไม่เป็นอันตรายกับใครที่ถูกพายุไซโคลนหอบมาไกลจากบ้านหลายไมล์ และในชีวิตนี้เธอไม่เคยฆ่าสิ่งใดเลย

แต่ชัดเจนว่าหญิงร่างเล็กคาดหวังคำตอบจากเธอ โดโรทีจึงพูดอย่างลังเลว่า

"คุณใจดีมาก แต่ต้องมีการเข้าใจผิดแน่ ๆ ฉันไม่ได้ฆ่าใครทั้งนั้น"

"ถึงยังไงบ้านเธอก็ฆ่า" หญิงชราร่างเล็กตอบแล้วหัวเราะ "ไม่ต่างกันหรอก ดูสิ!" นางพูดต่อพร้อมกับชี้ไปที่มุมบ้าน "เท้าทั้งสองของนางยังโผล่ออกมาจากใต้ท่อนไม้นั่นไง"

โดโรทีมองตาม แล้วร้องเบา ๆ ด้วยความตกใจ ใต้มุมคานขนาดใหญ่ที่รับน้ำหนักของบ้านมีเท้าสองข้างซึ่งสวมรองเท้าเงินปลายแหลมโผล่ออกมาจริง ๆ

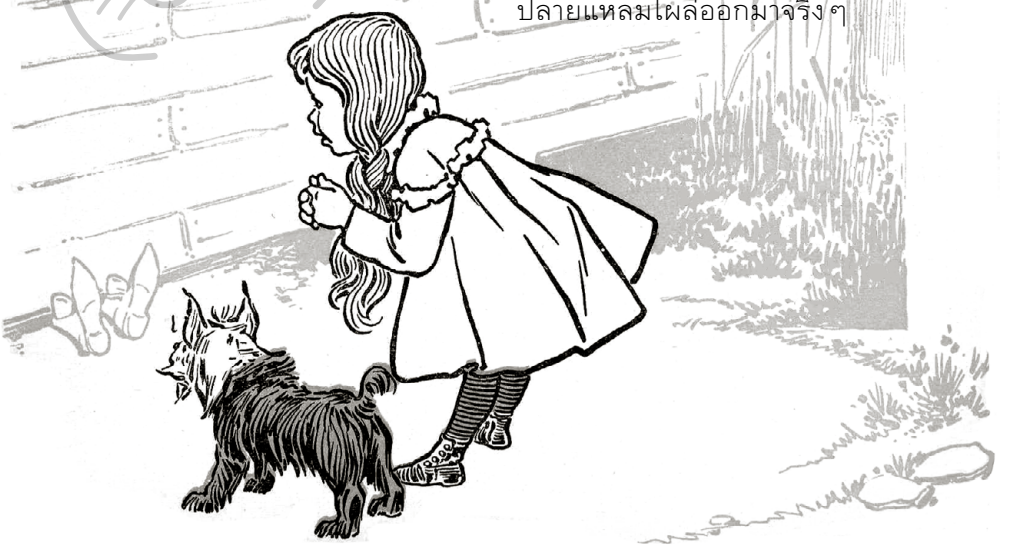

“ตายแล้ว! ตายแล้ว!” โดโรทีร้องพร้อมกับประกบสองมือเข้าด้วยกันอย่างตกใจกลัว “บ้านต้องตกลงมาทับนางแน่ๆ จะทำยังไงดีล่ะ”

“ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น” หญิงร่างเล็กตอบอย่างสงบเยือกเย็น

“ว่าแต่นางเป็นใครหรือ” โดโรทีถาม

“อย่างที่บอก นางคือแม่มดชั่วร้ายแห่งทิศตะวันออก” หญิงร่างเล็กตอบ “นางจับพวกมันชกินทั้งหมดมาบังคับให้เป็นทาสรับใช้ทั้งกลางวันกลางคืนนานหลายปี ตอนนี้พวกเขาได้รับการปลดปล่อยแล้ว และต่างก็ซาบซึ้งในความช่วยเหลือของเธอ”

“พวกมันชกินคือใคร” โดโรทีถาม

“คนที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งทิศตะวันออกที่แม่มดชั่วร้ายเคยปกครอง”

“คุณเป็นมันชกินหรือ” โดโรทีถาม

“เปล่า แต่ฉันเป็นเพื่อนของพวกเขา ถึงแม้ฉันจะอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งทิศเหนือก็ตาม เมื่อพวกมันชกินเห็นว่าแม่มดแห่งทิศตะวันออกตายแล้ว พวกเขาจึงรีบส่งคนไปแจ้งข่าวกับฉัน และฉันก็มาที่นี่ทันที ตัวฉันนั้นคือแม่มดแห่งทิศเหนือ”

“โอ้ ยอดเยี่ยมเลย” โดโรทีร้อง “คุณเป็นแม่มดตัวจริงหรือนี่”

“ใช่แล้ว” หญิงร่างเล็กตอบ “แต่ฉันเป็นแม่มดดีที่ผู้คนรักใคร่ ฉันไม่ได้มีอำนาจเท่าแม่มดชั่วร้ายที่ปกครองที่นี่ ไม่อย่างนั้นฉันคงช่วยปลดปล่อยพวกมันชกินเสียเองแล้ว”

“แต่ฉันนึกว่าแม่มดทุกตนชั่วร้ายเสียอีก” เด็กหญิงพูด เธอ

ยังกล้า ๆ กลัว ๆ กับการเผชิญหน้ากับแม่มดตัวจริง

"โธ่ ไม่หรอก นั่นเป็นความเข้าใจผิดมหันต์ทีเดียว ในดินแดนแห่งออซมีแม่มดเพียงสี่ตนเท่านั้น สองตนที่อาศัยอยู่ทางทิศเหนือกับทิศใต้เป็นแม่มดดี ฉันรู้ว่าเป็นความจริง เพราะฉันเป็นหนึ่งในแม่มดสองตนนั้น จึงไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ ส่วนอีกสองตนที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกกับทิศตะวันตกเป็นแม่มดชั่วร้ายอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้เธอได้ฆ่าตายไปตนหนึ่งแล้ว ดินแดนแห่งออซจึงเหลือแม่มดชั่วร้ายซึ่งอาศัยอยู่ทางทิศตะวันตกอีกเพียงตนเดียวเท่านั้น"

"แต่" โดโรทีเอ่ยขึ้นหลังจากคิดอยู่ชั่วครู่ "ป้าเอ็มเคยบอกว่าแม่มดตายไปหมดแล้วนี่นา --- เมื่อนานแสนนานมาแล้ว"

"ป้าเอ็มคือใคร" หญิงชราร่างเล็กถาม

"ป้าของฉันที่แคนซัส ที่ที่ฉันจากมา"

แม่มดแห่งทิศเหนือก้มหน้าจ้องพื้นด้วยสีหน้าครุ่นคิดสักครู่ ก่อนเงยหน้าขึ้นแล้วพูดว่า "ฉันไม่รู้ว่าแคนซัสอยู่ที่ไหน เพราะไม่เคยได้ยินใครเอ่ยถึงดินแดนนั้นมาก่อน แต่บอกฉันทีสิว่ามันเป็นอารยประเทศหรือเปล่า"

"เป็นสิ" โดโรทีตอบ

"มิน่าล่ะ ฉันเชื่อว่าในอารยประเทศไม่มีแม่มด หรือพ่อมด หรือผู้วิเศษมีเวทมนตร์หลงเหลืออยู่อีกแล้ว แต่ดินแดนแห่งออซนี้ไม่เคยเจริญเลย เนื่องจากเราถูกตัดขาดจากโลกภายนอกทั้งหมด ดังนั้นเราจึงยังมีแม่มดและพ่อมดอยู่"

"พ่อมดคือใคร" โดโรทีถาม

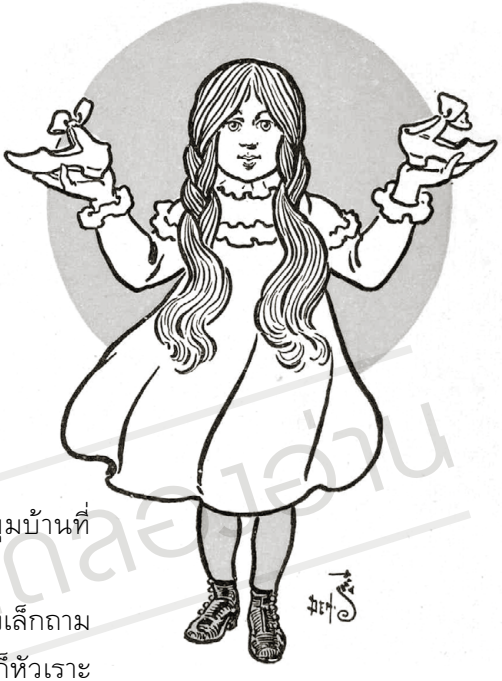

"ออซนั่นแหละ คือพ่อมดที่ยิ่งใหญ่" แม่มดลดเสียงลงเป็นกระซิบ "เขามีอำนาจมากกว่าแม่มดทุกตนรวมกันเสียอีก เขาอยู่ที่เมืองมรกต"

โดโรทีกำลังจะถามอีก แต่พวกมันชกินที่ยืนนิ่งเงียบอยู่ใกล้ ๆ มาโดยตลอดจู่ ๆ ก็ตะโกนลั่นพร้อมกับชี้ไปตรงมุมบ้านที่แม่มดชั่วร้ายนอนตายอยู่

"อะไรกัน" หญิงชราร่างเล็กถามพร้อมกับหันไปมอง แล้วนางก็หัวเราะ เท้าของแม่มดไร้ชีพหายไปแล้ว เหลือไว้เพียงรองเท้าเงินเท่านั้น

"นางแก่ชรามาก" แม่มดแห่งทิศเหนืออธิบาย "จนแห้งหายไปกับแสงแดดอย่างรวดเร็ว นั่นคือจุดจบของนาง แต่รองเท้าเงินคู่นั้นเป็นของเธอนะ เธอควรจะสวมมันเสีย" นางเอื้อมลงไปหยิบรองเท้าขึ้นมา เขย่าฝุ่นออกจากรองเท้าก่อนส่งให้โดโรที

"แม่มดแห่งทิศตะวันออกภูมิใจในรองเท้าเงินคู่นี้มาก" มันชกินคนหนึ่งเอ่ยขึ้น "มันมีเวทมนตร์ด้วยนะ แต่พวกเราไม่รู้หรอกว่าเวทมนตร์อะไร"

โดโรทีถือรองเท้าเข้าไปวางไว้บนโต๊ะในบ้านแล้วกลับออกมาหา

พวกมันชกินและพูดว่า

"ฉันอยากกลับไปหาลุงกับป้าเหลือเกิน เพราะพวกท่านจะต้องเป็นห่วงฉันมากแน่ๆ พวกเธอช่วยฉันหาทางกลับบ้านทีได้ไหม"

พวกมันชกินกับแม่มดมองหน้ากันก่อน แล้วค่อยหันมาทางโดโรที จากนั้นพากันส่ายหน้า

"ทางทิศตะวันออก ไม่ไกลจากที่นี่" มันชกินคนหนึ่งพูด "มีทะเลทรายกว้างใหญ่ไพศาลที่ไม่เคยมีใครข้ามไปได้"

"เช่นเดียวกับทางทิศใต้" มันชกินอีกคนเสริม "เพราะฉันเคยไปเห็นมาแล้ว ทางใต้เป็นดินแดนแห่งควอดลิง"

"เคยมีคนบอกฉัน" ชายคนที่สามเอ่ย "ว่าทางทิศตะวันตกก็เหมือนกัน ดินแดนแถบนั้นเป็นถิ่นที่อยู่ของพวกวิงกีที่ปกครองโดยแม่มดชั่วร้ายแห่งทิศตะวันตก ซึ่งหากว่าเธอผ่านไปทางนั้น นางจะจับเธอไปเป็นทาส"

"ส่วนทางทิศเหนือเป็นบ้านของฉัน" หญิงชราเอ่ย "ซึ่งตรงสุดแดนก็เป็นทะเลทรายกว้างใหญ่ไพศาลที่โอบล้อมดินแดนแห่งออซนี้ไว้เหมือนกัน แม่หนูจ๊ะ ฉันเกรงว่าเธอจะต้องอยู่กับพวกเราเสียแล้ว"

เมื่อได้ยินเช่นนั้นโดโรทีก็เริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น เพราะเธอรู้สึกเหงาเหลือเกินที่ต้องมาอยู่ท่ามกลางคนแปลกประหลาดเหล่านี้ ดูเหมือนน้ำตาของเธอจะทำให้หัวใจอันโอบอ้อมอารีของพวกมันชกินพลอยเศร้าโศกไปด้วย เนื่องจากพวกเขาหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาทันทีและเริ่มร่ำไห้ตาม ในขณะที่หญิงชราร่างเล็กถอดหมวกออก

แล้วเอายอดแหลมของมันตั้งบนปลายจมูกพร้อมกับนับ "หนึ่ง สอง สาม" ด้วยเสียงอันเคร่งขรึม ทันใดนั้นหมวกก็กลายเป็นกระดานชนวน มีตัวหนังสือตัวโต ๆ เขียนด้วยชอล์กสีขาวว่า

"ให้โดโรทีเดินทางไปเมืองมรกต"

หญิงชราร่างเล็กยกกระดานชนวนออกจากจมูก หลังจากอ่านข้อความบนกระดานแล้วก็ถามว่า

"เธอชื่อโดโรทีใช่ไหมจ๊ะที่รัก"

"ใช่" เด็กหญิงตอบพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองพลางเช็ดน้ำตา

"ถ้าอย่างนั้นเธอจะต้องเดินทางไปเมืองมรกต บางทีออซอาจช่วยเธอได้"

"เมืองนี้อยู่ที่ไหนคะ" โดโรทีถาม

"อยู่ใจกลางดินแดนแห่งนี้และปกครองโดยออซ พ่อมดผู้ยิ่งใหญ่ที่ฉันเล่าให้ฟังแล้วไงล่ะ"

"เขาเป็นคนดีหรือเปล่าคะ" เด็กหญิงถามอย่างวิตกกังวล

"เขาเป็นพ่อมดดี แต่จะเป็นคนหรือเปล่า ฉันบอกไม่ได้ เพราะฉันไม่เคยพบเขา"

"ฉันจะไปที่นั่นได้ยังไง" โดโรทีถาม

"เธอต้องเดินไปจ้ะ หนทางนั้นยาวไกลนัก ต้องผ่านดินแดนที่บางครั้งก็น่ารื่นรมย์ บางครั้งก็มืดหม่นเลวร้าย แต่ฉันจะใช้วิชาเวทมนตร์ทุกอย่างที่ฉันมีปกปักรักษาให้เธอรอดพ้นจากภยันตราย"

"คุณจะไม่ไปกับฉันหรือคะ" เด็กหญิงวิงวอน โดโรทีเริ่มเห็นว่าหญิงชราร่างเล็กเป็นมิตรเพียงคนเดียวของเธอ

"ไม่ ฉันไปกับเธอไม่ได้" นางตอบ "แต่ฉันจะมอบจูบของฉันให้เธอ จะได้ไม่มีใครกล้ามาทำร้ายคนที่มีรอยจูบของแม่มดแห่งทิศเหนือประทับอยู่"

นางเดินเข้ามาใกล้โดโรทีแล้วจูบหน้าผากของเธออย่างแผ่วเบา ตรงที่ริมฝีปากของนางประทับลงไปนั้นปรากฏเป็นรอยกลม ๆ ระยิบ-ระยับ อย่างที่โดโรทีจะค้นพบหลังจากนั้นไม่นาน

"ถนนที่มุ่งหน้าไปยังเมืองมรกตปูด้วยอิฐสีเหลือง" แม่มดแห่งทิศเหนือบอก "เธอจึงจะไม่มีวันหลงทางแน่นอน เมื่อเธอได้พบกับออซก็ไม่ต้องกลัวเขานะ จงเล่าเรื่องของเธอให้เขาฟังและขอให้เขาช่วย ลาก่อนจ้ะ"

มันชกินทั้งสามโค้งคำนับอวยพรให้เธอเดินทางโดยสวัสดิภาพ ก่อนเดินลับเข้าไปในดงไม้ แม่มดแห่งทิศเหนือพยักหน้าน้อย ๆ อย่างเป็นมิตรให้โดโรที ก่อนหมุนตัวบนส้นเท้าซ้ายสามรอบแล้วก็หายวับไป สร้างความประหลาดใจให้โตโต้น้อยยิ่งนัก มันเห่า

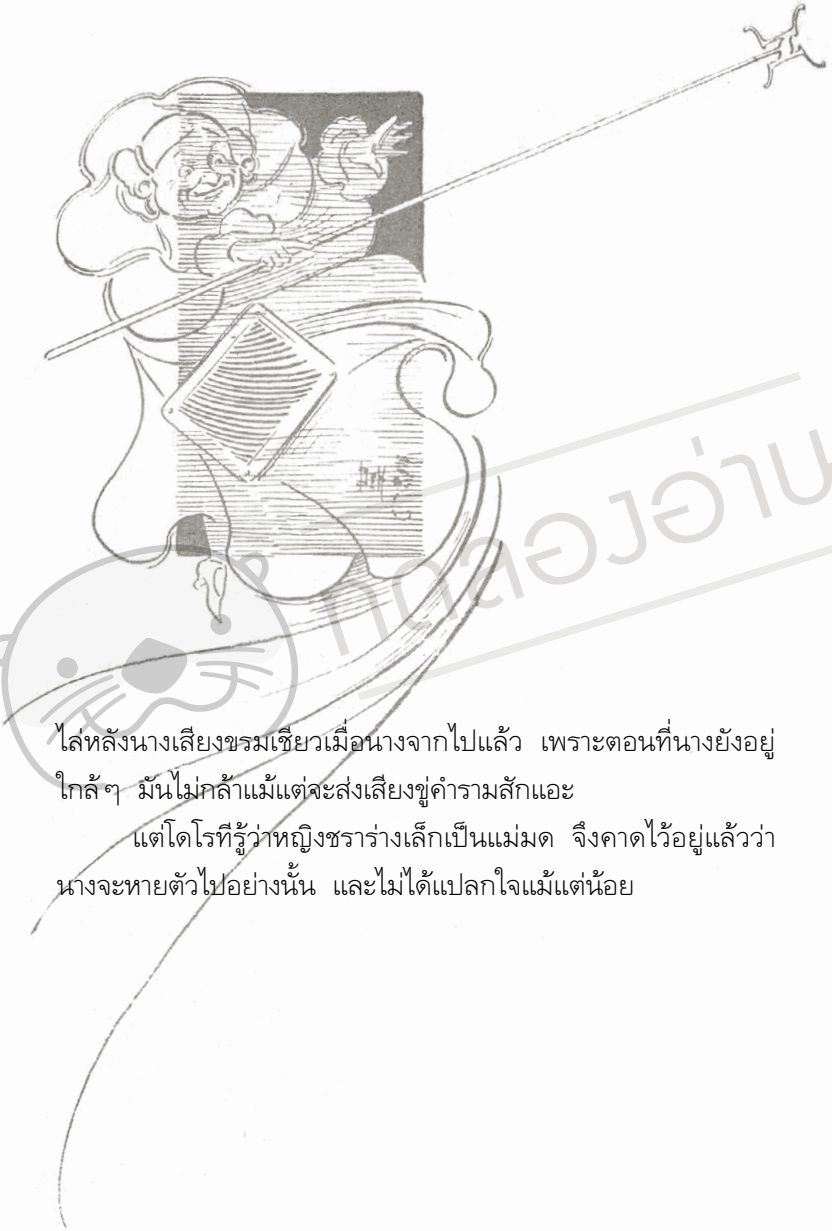

ไล่หลังนางเสียงขรมเชียวเมื่อนางจากไปแล้ว เพราะตอนที่นางยังอยู่ใกล้ๆ มันไม่กล้าแม้แต่จะส่งเสียงขู่คำรามสักแอะ

แต่โดโรทีรู้ว่าหญิงชราร่างเล็กเป็นแม่มด จึงคาดไว้อยู่แล้วว่านางจะหายตัวไปอย่างนั้น และไม่ได้แปลกใจแม้แต่น้อย